

til de forannævnte Udgifter, har man foreslaaet at erstatte de hidtil fastsatte Af-løsningssummer med en Ligning paa Menigheden, hvorved det Beløb fremskaffes, som man til enhver Tid har Brug for.

Konsekvensen heraf vilde egentlig være, at uafløst Offer og Akcidenser ogsaa maatte bortfalde, og erstattes ved en Ligning som ovennævnte; derved vilde man dog komme ind paa Af-løsningsspørgsmaalet og paa Forhold, som Præstelønningskommissionen for Tiden behandler, hvorfor man har indsat den Overgangsbestemmelse, som har fundet Udtryk i denne Paragrafs sidste Stykke.

Spørgsmaalets finansielle Side vil de fleste Steder ikke øve synderlig Indflydelse paa Kommunens Budget, idet Kommunen slipper for Udgiften til Kirkesangerløn m. v. og derved vinder det, den taber ved at maatte afgive Offer og Akcidenser.

Angaaende Størrelsen af de kirkelige Indtægter henvises til Bilag 2.

Til § 11.

Angaaende Reglerne for Beregning af Tjenestealderen henholder man sig til Loven af 27. Maj 1908 § 4 med Undtagelse af, at Forskolelærerindernes Tjenestealder foreslaas beregnet efter de for de øvrige Lærere gældende Regler.

Til § 12,

Spørgsmaalet om Fordelingen af Udgifterne til Lærerlønningerne mellem Stat og Kommune har været Genstand for megen Forhandling indenfor Kommissionen, og der er herom fremsat meget forskellige Anskuelse.

Fra Lærerstandens Side er der fremsat Ønske om, at Staten vilde overtage hele Udgiften til Lærerlønningerne. Derved tilsigtede den at opnaa visse Fremskridt af pædagogisk Art og at komme ind under den Ensartethed, som findes i Stats-Tjenestemændenes Lønningslove, og tillige at opnaa en rigtig Placering.

Fra en Side i Kommissionen har man hævdet, at Staten burde overtage hele Ud-

giften til Lærerlønninger, da Undervisningen er en Samfundssag og ikke en Kommunesag. Børn i en forholdsvis fattig Kommune burde have samme Betingelse for at faa en god og tidssvarende Undervisning som Børn i en mere velstillet Kommune, og man har peget paa, at naar Stigningen i de kommunale Udgifter er saa forskellig i de forskellige Kommuner, skyldes det i en ikke ringe Grad Skolevæsenets Udvikling. I denne Forbindelse har man ogsaa peget paa Købstadforeningens Ønske om Statens Overtagelse af Lærerlønningerne.

Fra anden Side har man været stærkt imod denne Tanke, idet man har udtalt Frygt for, at Skolen i saa Fald vilde miste sin Karakter som kommunal Institution og saaledes mere blive en Statsskole, hvilket let vilde føre til, at Kommunalbestyrelsen mistede noget af sin nuværende Indflydelse paa Skolevæsenet.

Der har imidlertid været Enighed om, at Alderstillægene som hidtil bør udredes af Staten for ikke at gøre Lærerne stavnsbundne, og man har været klar over, at det neppe gik an at paalægge Kommunerne hele Udgiften til den foreslaaede Stigning af Grundløn samt til Sted-, Konjunktur-, og Dyrtidstillæg, saa meget mere som Staten under Krigsdyrtiden har udredet saavel det midlertidige Løntillæg som selve Dyrtidstillæget. Den Tanke har været fremme at lade Staten overtage samtlige Tillæg, saa Kommunen nøjedes med selve Grundlønnen, men en saadan Fordeling vilde medføre, at Kommunens Udgifter til Lærerlønninger vilde blive de samme, selv om Konjunktur- og Dyrtidstillæg paa Grund af Nedgang i Velstand og Priser bortfaldt, hvorimod Statens Udgifter i saa Fald vilde gaa betydelig ned. Derved vilde Forholdet mellem Statens og Kommunens Udgifter til Lærerlønninger forrykkes til Skade for Kommunen, hvis Indkomster vilde berøres af en almindelig Nedgang i Velstand i mindst lige saa høj Grad som Statens. Gaar man nu ud fra, at Kommunen under de nuværende Velstandsforhold i det højeste vilde være i Stand til at bære Grundlønnen,